

Arrest

nr. 305 137 van 19 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben, wordt op 22 september 2021 op de nationale luchthaven te Zaventem staande gehouden door de grenspolitie in bezit van een vals Litouws paspoort. Hij dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 januari 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker een eerste keer wordt gehoord op 16 februari 2023 en een tweede keer op 27 april 2023.

1.3. Op 30 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 30 oktober 2023 aangetekend wordt verstuurd en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van gemengd Koerdisch-Perzische origine, afkomstig uit Teheran en bezit u de Iraanse nationaliteit. Uw moeder [N.R.] woont sinds 2000 in België en is Belgisch staatsburger. U studeerde in Iran voor ingenieur en maakte later carrière in het bedrijfsleven waar u diverse managementfuncties bekleedde. Zo was u vice-president van VERESK, het belangrijkste bouwbedrijf van Iran. U was tevens actief als journalist en schreef verschillende, veelal wetenschappelijke, artikelen. In 2015 en 2016 bracht u op legale wijze een bezoek aan België. Eind bahman 1395 (Iraanse kalender, februari 2017 in de Gregoriaanse kalender) was u aanwezig op een seminarie waar ook de eigenaar van de Ayandeh-bank Ali Ansari en voormalig minister van stedenbouw Abdulmaleki aanwezig waren. U kwam er te weten dat beide heren een decreet wilden indienen dat zou toelaten dat bezittingen van de overheid aan eenieder zouden kunnen worden verkocht hetgeen de deur zou openzetten voor misbruik. U schreef een artikel over het decreet waarin u trachtte het decreet zo neutraal mogelijk toe te lichten en waarin u de voor- en nadelen uiteenzette. Met uw artikel, dat verscheen in Donyeh Pardazesh nr. 21, probeerde u tevens deskundigen in kennis te stellen van de plannen. Enkele parlementsleden en deskundigen namen dankzij uw artikel kennis van de plannen en de bal ging aan het rollen. Het bewuste decreet werd uiteindelijk niet naar het parlement gestuurd maar u kreeg het wel aan de stok met de Iraanse autoriteiten die niet gediend waren met uw artikel. Plots kreeg u ook problemen met artikelen die u eerder had geschreven. Op 20 tir 1397 (11 juli 2018) werd u aangehouden in uw kantoor. U werd naar een soort huis van het Ettelaat gebracht waar u om de paar dagen ondervraagd werd. Tijdens een van die momenten kon u ongezien een document uit uw dossier nemen. Op 31 shahrivar 1397 (22 september 2018) werd u overgeplaatst naar de Evin-gevangenis waar u zes maanden doorbracht in ellendige levensomstandigheden. Zes maanden later moest u voor de revolutionaire rechtbank verschijnen. Men legde u het verspreiden van leugens en het verstoren van de openbare orde en de economie ten laste. U kon vrijkomen door een borg te betalen van 700.000.000 toman. Uw zus stelde haar huis hiervoor garant. Omdat het huis meer waard is dan 700.000.000 toman betaalde uw schoonbroer later 1.000.000.000 toman – waarvan 300.000.000 toman smeergeld – om het huis terug te krijgen waardoor die som geld thans vast staat. Toen u bij uw vrijlating de rechtbank verliet fluisterde een agent u in de oren dat u slechts veilig was indien u zich niet langer kritisch zou uitlaten over de Iraanse autoriteiten, anders zou u iets ernstigs kunnen overkomen. Na uw vrijlating verbleef u drie maanden thuis waar u piekerde over uw toekomst. U wist immers niet wat er met u zou gebeuren. U vroeg zich af of u het leven zou laten in een geënceneerd ongeval of dat de Iraanse autoriteiten u tot een wanhoopsdaad zouden drijven. Bovendien hing het proces als een zwaard van Damocles boven uw hoofd. Uiteindelijk besloot u onder te duiken in het noorden van Iran en u in tussentijd via-via te informeren over de stand van zaken. Echter, geen van uw contacten toonde zich bereid u te helpen. U verbleef in het noorden op verschillende plaatsen en in verschillende hotels. U vertelde niemand over uw problemen. Wel vertelde u uw vriend [N.] dat u uw vrouw moe was en dat u wat rust nodig had. Uw vriend [N.] hielp u. U kon bijvoorbeeld zijn melikaart gebruiken om zich bij het boeken van hotels te legitimeren. De periode dat u zich in het noorden bevond bracht uw vriend [N.] u om de twee à drie dagen een bezoekje om te zien of u iets nodig had. Mede dankzij hem lukte het u om zo twee jaar onder de radar van de autoriteiten te blijven. In het najaar van 1398 (2019-2020) deden de autoriteiten bij u thuis een huiszoeking waarbij onder andere uw laptop, notities en uw paspoort in beslag werden genomen. In de zomer van 1399 (2020) vond er opnieuw een huiszoeking plaats. Tevens werd uw vrouw tweemaal uitgenodigd door de Iraanse autoriteiten omdat ze wilden weten waar u zich bevond. Omdat u geen enkele hoop meer had op een goede afloop besloot u uiteindelijk Iran te verlaten. Met behulp van een smokkelaar reisde u naar Turkije. Over zee gaan vond u te gevaarlijk. De smokkelaar kon voor u een legaal paspoort regelen onder uw naam. U reisde vervolgens met het vliegtuig naar Libanon. In Libanon moest u van de smokkelaar uw paspoort vernietigen. Met een vals Litouws paspoort reisde u verder naar België. Hier werd u op 22 september 2021 op de luchthaven tegengehouden. U verzocht dezelfde dag om internationale bescherming. U vreest dat u in Iran vervolgd zal worden wegens uw kritische artikelen. In de periode tussen uw eerste en uw twee persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal werd uw dochter, die als architect bij defensie werkt, wegens uw profiel ontslagen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: kopieën van uw melikaart (nationale kaart), uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw vervallen paspoort, uw door de Iraanse ambassade afgeleverde geboorteakte, kopieën van de melikaart, shenasnameh en paspoort van uw echtgenote, kopieën van de melikaart, shenasnameh en paspoort van uw dochter [R.], het bachelordiploma van uw dochter [R.], een document waaruit blijkt dat uw dochter [R.] hoogbegaafd is, een studentenkaart van uw dochter [R.], een overzicht van [R.] studieresultaten, een kopie van de melikaart, shenasnameh en paspoort van uw dochter [S.], een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw moeder, allerlei badges, contracten en documenten in verband met uw beroepsbezigheden in Iran, een aantal nummers van het tijdschrift Donyeh Pardazesh waarvoor u schreef waaronder het problematische nummer 21, een gevangenisdocument waarin uw bezittingen op het moment van uw arrestatie worden opgelijst en waaruit

blijkt dat u op 27/6/1397 (18 september 2018) in de gevangenis terecht kwam, allerlei Belgische medische documenten ter staving van uw actuele medische problemen, een attest van Solentra d.d. 6 februari 2023 waaruit blijkt dat u op tweewekelijkse basis sinds 24 januari 2022 wordt begeleid omdat traumatherapie noodzakelijk wordt geacht en een attest Nederlands Tweede Taal. Na uw persoonlijk onderhoud d.d. 27 april 2023 maakte u nog de volgende documenten over: een kopie van uw reeds eerder neergelegde paspoort, een kopie van het paspoort dat uitgereikt werd op 10 maart 2021 te Istanboel en waarmee u naar Libanon reisde, een bewijs dat uw echtgenote op 20/4/1400 (11 juli 2021) 20.000 euro heeft aangekocht via de Mojtabehi Exchange om uw reis te betalen, een brief van de toeristische dienst waaruit blijkt dat het Telar hotel in Ghaemshahr, waar u tijdens uw verblijf in het noorden gedurende enige tijd ondergedoken leefde, momenteel inactief is. U liet ook weten dat u een ander hotel waar u toen verbleef, het hotel Kourush, niet online heeft teruggevonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een document neer van Solentra waarin vermeld wordt dat u op tweewekelijkse basis begeleid wordt en dat traumatherapie noodzakelijk wordt geacht. Nergens uit dit document blijkt evenwel dat u niet of onvoldoende aan de procedure internationale bescherming zou kunnen deelnemen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken erkende u dat er volgens u geen bepaalde elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst BPN DVZ, vraag 1). Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt ook dat u in staat was om de aan u gestelde vragen te beantwoorden en u had geen opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u toegestuurd werden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden.

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bevreemdende verklaringen aflegde over de bestuursfuncties die u in Iran bekleedde. Hoewel uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat u een bestuursfunctie bekleedde bij het bedrijf 'Parthian Ivan Kosra' vernoemde u gevraagd naar de door u beklede bestuursfuncties nooit dat u bestuurder was of nog steeds bent bij het bedrijf 'Parthian Ivan Kosra' (CGVS II, p. 5). Even later ontkende u zelf dat u voor het bedrijf gewerkt heeft (CGVS II, p. 14). Geconfronteerd met uw bestuursmandaat erkende u plotsklaps dat u er bestuurder was maar dat het bedrijf niet gewerkt heeft en dat het ten tijde van uw persoonlijk onderhoud niet actief was. Door uw politieke problemen in Iran had u geen tijd gehad om het bedrijf stop te zetten. U voegde eraan toe dat u het bedrijf niet vermeld had omdat het bedrijf nooit gewerkt heeft (CGVS II, p. 15). Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring dat het bedrijf nooit gewerkt heeft. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat 'Parthian Ivan Kosra', [M. K.], i.e. u, en een zekere [M. A.] veroordeeld werden tot een geldboete van maar liefst 61.112.526.104 rial (1.331.793,92 euro). Naar aanleiding hiervan werd vastgoed in beslag genomen en vanaf 19/09/1399 (9 december 2020) openbaar verkocht. Dat u niet spontaan over uw bestuursmandaat bij 'Parthian Ivan Kosra' vertelde, dat u zelfs ontkende ervoor gewerkt te hebben en dat u verklaarde dat het bedrijf nooit gewerkt heeft terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat het bedrijf waarvan sprake en ook u veroordeeld werden tot het betalen van een bijzonder zware boete uitgerekend in de periode dat u volgens uw bewering in het noorden van Iran ondergedoken zou gezeten hebben, komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder heeft u uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van de publicatie van een artikel niet aannemelijk gemaakt.

Zo kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het document – volgens uw verklaringen het enige bewijs van uw gevangenschap (CGVS I, p. 8) – dat u uit uw dossier nam om uw gevangenschap te staven. U legde immers tegenstrijdige verklaringen af over dit document dat u ontvreemde uit uw dossier. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u twee maanden werd vastgehouden op een geheime locatie, dat u om de twee dagen ondervraagd werd en dat, toen de verhoorder tijdens een van die ondervragingen even wegging, u het document uit uw dossier heeft genomen (CGVS I, p. 9; p. 14). Tijdens uw tweede onderhoud daarentegen verklaarde u dat wanneer u in de Evin-gevangenis zat en ze u wilden vrijlaten u het papier heeft gestolen toen de bewaker even wegging (CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u het inderdaad op de geheime

locatie verkregen heeft en niet in Evin (CGVS II, p. 13). Een louter vasthouden aan een versie van de feiten en het ontkennen van de andere versie kan deze tegenstrijdigheid uiteraard niet rechtvaardigen. Door uw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop, de plaats waar en de context waarin u het document ontvreemde kan er aan de door u beweerde omstandigheden waaraan u aan dit document zou zijn gekomen niet het minste geloof gehecht worden, waardoor de geloofwaardigheid van (de omstandigheden van) uw arrestatie zelf op de helling komt te staan. Doordat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u dit document tijdens uw detentie ontvreemd zou hebben, is het evenmin aannemelijk dat dit het enige document zou zijn dat uw beweerde detentie zou kunnen staven en dat er geen documenten zouden zijn die de redenen van uw beweerde detentie zouden kunnen aantonen.

Verder dient erop gewezen te worden dat u geen enkel bewijs kon neerleggen van de borg, met name het huis, die uw zus gaf voor uw vrijlating. U trachtte uw gebrek aan bewijs hiervan te rechtvaardigen door te stellen dat de rechtbank geen bewijs geeft (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 16). Deze rechtvaardiging kan niet weerhouden worden. Immers, u verklaarde dat uw schoonbroer uiteindelijk een borgsom betaalde waardoor het huis dat meer waard was dan de vastgestelde borg niet langer borg stond (CGVS I, p. 13; p. 16; CGVS II, p. 16). Uw schoonbroer regelde dit via een overschrijving via de Mellat-bank (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 17). Er werd u gevraagd om deze transactie – uiteindelijk betaalde uw schoonbroer 1.000.000.000 toman (waarvan 300.000.000 smeergeld) hetgeen vandaag meer dan 200.000 euro is en destijds nog meer – aan te tonen met rekeninguittreksels. U verklaarde weliswaar dat er hier geen enkel spoor van bestaat (CGVS II, p. 17). Dat de betaling van een dergelijk gigantisch bedrag niet te bewijzen zou zijn, kan echter niet zonder meer worden aangenomen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat op de eigendomsakte, die als borg dient, de reden van de detentie en de naam van de afdeling van de rechtbank worden genoteerd, waardoor niet aangenomen kan worden dat u niet zou kunnen aantonen dat het huis van uw zus als borg heeft gediend, aangezien uw schoonbroer zijn eigendom heeft gerecupereerd. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had u weliswaar gezegd dat u sinds uw aankomst in België geen contact meer had met uw zus en schoonbroer omdat ze dachten dat u gelogen had over het moment waarop u in België was aangekomen (CGVS I, p. 13). Dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om informatie vanwege uw familie in Iran te verkrijgen, is echter niet aannemelijk, aangezien u vernomen had dat uw schoonbroer er zes maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud d.d. 16 februari 2023, dus geruime tijd na uw aankomst in België, in geslaagd was om de eigendomsakte te recupereren door een miljard toman te betalen (CGVS I, p. 13; p. 15), waardoor evenmin kan blijken dat u in dit verband geen bewijsstukken zou kunnen neerleggen, temeer daar uw zus intensief contact heeft met uw moeder die in België verblijft (CGVS I, p. 15) en u ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud met uw zus een consensus had bereikt (CGVS II, p. 17). Dat u geen enkel bewijs van de vermelde borg en transacties kan neerleggen is dan ook niet aannemelijk en ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde detentie.

Dat u (de omstandigheden/context van) uw beweerde detentie niet heeft aangetoond, blijkt tevens uit de volgende tegenstrijdigheid. Zo is het merkwaardig dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal verklaarde dat het u niet werd toegestaan een advocaat te nemen maar dat u wel een pro Deoadvocaat kon worden toegewezen, hetgeen u weigerde (CGVS I, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde u dat ze het nooit zouden aanvaarden dat u een pro Deo-advocaat zou nemen (CGVS II, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u eerder hetzelfde heeft verklaard en dat u onmogelijk een advocaat kon hebben: als het mogelijk was geweest, had u een advocaat genomen (CGVS II, p. 13-14). Ook hier kan een bevestiging van een versie van de feiten niet weerhouden worden. Uw tegenstrijdige verklaringen over de (on)mogelijkheid om een advocaat te hebben ondermijnen wederom de geloofwaardigheid van (de omstandigheden/context van) uw beweerde detentie.

Ook over uw verblijfplaatsen voor u Iran verliet legde u merkwaardige verklaringen af. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de drie laatste maanden tot aan uw vertrek in 2021 in Teheran verbleef; daarvoor verbleef u twee jaar in de wijk Elahieh in Teheran (Verklaring DVZ, vraag 10). Ook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u de drie maanden voor uw vertrek uit het land in Mirdamad, Teheran, verbleef (CGVS I, p. 4). Gevraagd of u daarvoor twee jaar in Elahieh, Teheran, verbleven had, corrigeerde u uw eerdere verklaring en zei u dat u voor uw drie maanden durend verblijf in Mirdamad acht maanden opgesloten was, maar dat u voor uw opsluiting een jaar – dus geen twee – in Elahieh, Teheran, had gewoond (CGVS I, p. 4). Nergens zei u op dat moment tijdens uw persoonlijk onderhoud of bij uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dus vreemd genoeg dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek ondergedoken in het noorden zou hebben gewoond. Wat later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud daarentegen, toen u het over uw vluchtmotief had, verklaarde u dat u voor uw vertrek maar liefst twee jaar in het noorden van Iran doorbracht alvorens uiteindelijk Iran te verlaten (CGVS I, p. 10). Uw opeenvolgende verklaringen zijn dus op zijn zachtst zeer warrig. Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat u in Teheran verbleef drie maanden voor u uw huis verliet hetgeen het voorgaande slechts moeilijk kan rechtvaardigen, aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk had aangegeven dat u de laatste drie maanden tot aan uw vertrek in 2021 in Teheran had gewoond (Verklaring DVZ, vraag 10).

Ook wat uw verblijf in het noorden van Iran betreft kan gewezen worden op een incoherentie in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u toen u naar het noorden trok uw vriend [N.] verwittigde van de zaak [waarin u betrokken was geraakt] terwijl u later verklaarde dat hij niet op de hoogte was van uw problemen en dat u uw vriend vertelde dat u uw vrouw moe was en dat u van haar en het huis afstand wilde nemen (CGVS II, p. 13; p. 17-18). Dat u uw vriend [N.] met een kluitje in het riet zou kunnen sturen door hem wijs te maken dat u in het noorden vertoefde omdat u problemen had met uw vrouw kan bovendien zeer moeilijk overtuigen. U verklaarde immers ook dat u tijdens uw verblijf in het noorden nooit telefoneerde of nooit brieven stuurde zodat men u niet kon traceren. U gebruikte evenmin uw bankkaart. [N.] bezocht u om de twee à drie dagen en u briefte hem over uw volgende verblijfplaats. U gebruikte ook de melikaart van [N.] om u in de hotels te legitimeren. [N.] stelde bij deze gang van zaken geen vragen (CGVS II, p. 7-8; p. 13; p. 18). In alle redelijkheid zijn deze maatregelen echter bijzonder grotesk voor iemand die zijn vrouw moe zou zijn, waardoor maar zeer moeilijk kan worden aangenomen dat [N.] het voorgaande zomaar zou aangenomen hebben.

Verder verklaarde u dat u de dag dat u Teheran verliet 20.000.000 toman (4358.50 euro) meenam (CGVS II, p. 9). Er werd u gevraagd om middels bankafschriften aan te tonen dat uw echtgenote een som geld had afgehaald om uw twee jaar durende verblijf in het noorden van Iran te financieren waarop u verklaarde dat u uw best zou doen (CGVS II, p. 17). Uiteindelijk legde u slechts een bewijs neer waaruit blijkt dat uw echtgenote op 20 tir 1400 (11 juli 2021) 20.000 euro heeft aangekocht via de Mojtabehi Exchange om uw vlucht te financieren. U liet weten dat uw verblijf in het noorden gefinancierd werd met zwart geld. Dit is weinig ernstig: indien u uw verblijf in het noorden effectief met zwart geld had gefinancierd, kon immers in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u onmiddellijk tijdens uw persoonlijk onderhoud gezegd zou hebben dat u niet zou kunnen bewijzen dat er geld werd afgehaald om uw verblijf in het noorden te financieren omdat het om zwart geld ging dat u thuis cash had liggen, temeer daar u, toen er om bewijs van de borg en de overschrijving van 1.000.000.000 toman door uw schoonbroer werd gevraagd, meteen zei, zoals hierboven aangestipt, dat dit onmogelijk was.

Voorts legde u geen enkel bewijs neer van uw verblijfplaatsen in Iran hoewel dit u gevraagd werd (CGVS II, p. 17). U verklaarde dat u in meerdere huizen en hotels verbleef – u verbleef meestal in hotels –, onder meer in hotel Telar, hotel Kourosh en een hotel waarvan u de naam vergeten bent (CGVS II, p. 6-7). Na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud liet u weliswaar weten dat hotel Telar, waar u onder meer verbleven zou hebben, inmiddels gesloten is en dat u hotel Kourosh in Bobol nergens terugvindt. Dit kan allerm minst als verschoning gelden voor het ontbreken van enig bewijs van uw clandestien verblijf in het noorden van Iran. U verklaarde immers dat u in verschillende hotels en huizen had verbleven. Dat u hotel Kourosh niet terugvindt doet bovendien verbazen. U verklaarde immers dat u het hotel vond via een vriend (CGVS II, p. 7). Er kan dan ook aangenomen worden dat het via die vriend mogelijk moet zijn om het hotel terug te vinden. Gelet op uw lang verblijf van maar liefst twee jaar in het noorden van Iran kan ervan uitgegaan worden dat u dit direct of indirect zou kunnen aantonen, quod non in casu.

Volledigheidshalve kan, betreffende het door u in Istanboel verkregen paspoort, nog opgemerkt worden dat, zelfs al zou u dit op een frauduleuze manier verkregen hebben, zoals u beweerde (CGVS II, p. 15), het zeer opvallend is dat dit paspoort reeds werd afgeleverd op 10 maart 2021, terwijl u toen naar eigen zeggen nog steeds in het noorden van Iran was ondergedoken.

Gelet op het voorgaande, heeft u uw twee jaar durende ondergedoken verblijf in Iran niet aangetoond, waardoor de geloofwaardigheid van de aanleiding van uw beweerde verblijf in het noorden van Iran, met name uw detentie ten gevolge van een door u gepubliceerd artikel, opnieuw danig op de helling komt te staan.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u in België geschetste problemen, blijkt ook uit het volgende. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nadat u met de Iraanse overheid in de problemen was gekomen geen artikelen meer publiceerde – uw naam werd verwijderd uit het tijdschrift waaraan u meewerkte en uw journalistieke badge werd afgenomen – (CGVS II, p. 11), blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt dat er na het ontstaan van de door u beweerde problemen wel nog artikelen van uw hand gepubliceerd werden. Zo verscheen in 1398 (2019/2020), dus twee jaar na het verschijnen van het problematische nummer 21, een artikel van uw hand. Geconfronteerd hiermee verklaarde u enkel dat u zich niet al uw artikelen kan herinneren en dat u niet wist of het tijdschrift na uw detentie nog artikelen gepubliceerd heeft (CGVS II, p. 14). Dat hoewel u beweerde dat uw naam van het tijdschrift verwijderd werd en uw journalistieke badge werd afgenomen, er nog tot in 1398 (2019/2020), i.e. korte tijd voor uw vertrek uit Iran en nadat u gevangen zat, artikelen van uw hand verschenen ondanks de door u beweerde problemen met de Iraanse overheid ten gevolge van de publicatie van een door u geschreven artikel, doet verbazen.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen in Iran.

Wat uw verklaring betreft dat u getraumatiseerd bent door uw detentie, hetgeen u wenste te staven met een attest van Solentra, kan opgemerkt worden dat uit dit attest geen causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de door u verhaalde vervolging zou kunnen aantonen (CGVS II, p. 18). Een psycholoog voert immers geen onderzoek naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt over een eventuele politieke vervolging. Betreffende het document dat u ontvreemdde toen u gevangen zat en dat een overzicht biedt van uw bezittingen dient erop gewezen te worden dat om bewijskrachtig te zijn documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Iraanse documenten vatbaar zijn voor fraude.

Verder verwees u nog naar uw medische problemen. Zo werd u in België geopereerd aan uw been en was er op het moment van uw tweede persoonlijk onderhoud een tweede operatie gepland. U lijdt tevens aan hypertensie, hypercholesterolemie en u bent hartpatiënt (CGVS II, p. 19). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien blijkt dat u in Iran uitgebreid toegang had tot de aldaar beschikbare gezondheidsinstellingen, aangezien er onder meer een pacemaker werd geplaatst (CGVS II, p. 19).

Betreffende uw opmerking dat u in 1388 (2009-2010) door de politie werd aangehouden en geslagen (CGVS II, p. 18), kan opgemerkt worden dat nergens uit uw verklaringen kan blijken dat dit voor u een reden zou geweest zijn om Iran te verlaten. Na deze beweerde arrestatie verbleef u immers nog jarenlang probleemloos in Iran en reisde u zelfs twee keer naar België, waar u, zonder hier om internationale bescherming te verzoeken, gewoon naar Iran terugkeerde. U had er verder uitgebreid toegang tot de arbeidsmarkt (CGVS I, p. 4-6). Uit het loutere feit dat u in 1388 werd gearresteerd kan bijgevolg geen enkele nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw beroepsbezigheden (onder meer in de journalistieke sector), uw medische problemen, uw Nederlandse taalopleiding en aan de identiteit, nationaliteit en scholing van uw familieleden, zoals die blijken uit de door u neergelegde documenten, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat hij inderdaad bestuurder was bij P.I.K, maar ontkent alle betrokkenheid bij het proces waarbij het bedrijf veroordeeld werd tot een geldboete. Hij legt uit dat zijn partner zaken uitgestoken had waarvan hij niet op de hoogte was. Hij stelt dat hij hier niet over gesproken heeft bij zijn beschermingsverzoek omdat het niet relevant was voor de reden waarom hij Iran ontvlucht is.

Hij wijst erop dat het niet ter discussie staat dat hij een journalist was in Iran. Hij meent dat de commissaris-generaal tegenstrijdigheden creëert die er niet zijn voor wat betreft zijn verklaring dat hij documenten heeft kunnen bemachtigen op de geheime locatie waar hij werd vastgehouden.

Hij begrijpt niet waarom de commissaris-generaal stelt dat hij geweigerd zou hebben een *pro deo* advocaat onder de arm te nemen nadat dit hem werd aangeboden.

De tegenstrijdigheden tussen de verhoren bij de DVZ en het CGVS zijn volgens hem te wijten aan de *modus operandi* van de commissaris-generaal. Hij legt uit dat hij bij de DVZ werd onderbroken met de mededeling dat hij uitgebreid zijn relaas zou kunnen doen op het CGVS. Er zouden bovendien twee verhoren nodig zijn geweest om zijn relaas volledig te begrijpen. Hij meent dat het normaal is dat er dan bepaalde fouten en misverstanden ontstaan zijn.

Hij vervolgt dat de later verschenen artikelen zonder zijn toestemming gepubliceerd werden. In ieder geval toont dit volgens hem aan dat hij de waarheid verteld heeft over zijn profiel en dat hij terecht een reële vrees heeft voor zijn leven in geval van terugkeer naar Iran.

Uit verschillende internationale rapporten blijkt volgens hem dat journalisten een enorm groot gevaar lopen in Iran als ze bepaalde handelingen van de overheid in vraag stellen. Hij vervolgt dat Iran het land is waar de persvrijheid het hardst wordt onderdrukt en het strengste wordt bestraft. Hij kan niet inzien hoe geoordeeld kan worden dat hij zou kunnen terugkeren naar Iran zonder gevaar voor zijn leven, te meer nu hij zich al bijna twee jaar in het westen bevindt en bij zijn terugkeer nog meer geïsoleerd zal worden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 13 maart 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Wijzigingen aan de statuten van B. staalbetonbedrijf d.d. 8 januari 2014;
- Wijzigingen aan de statuten van P.I.K.P.L.C. d.d. 16 november 2015;
- Wijzigingen aan de statuten van P.I.K.P.L.C. d.d. 5 mei 2016;
- Wijzigingen aan de statuten van P.I.K.P.L.C. d.d. 5 mei 2016;
- Volmacht die verzoekende partij gaf d.d. 16 november 2015.

Verzoeker wenst met voormelde stukken zijn professionele activiteiten aan te tonen alsook dat hij op 16 november 2015 zijn volledige en absolute volmacht gegeven heeft aan zijn Iraanse raadsman om alle administratieve en juridische rechtshandelingen te stellen en wijst hij erop dat die raadsman zaken uitgestoken heeft waarvan hij niet op de hoogte was en waardoor hij ten onrechte veroordeeld werd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest dat hij in Iran vervolgd zal worden wegens de publicatie van zijn kritische artikelen. In de periode tussen zijn eerste en zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS zou zijn dochter, die als architect bij defensie werkt, wegens zijn profiel ontslagen zijn.

4.3.2. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoeker legt bevredigende verklaringen af over de bestuursfuncties die hij in Iran bekleedde, wat de algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt (a) nu hij niet spontaan over zijn bestuursmandaat heeft verteld; (b) nu hij zelfs ontkend heeft ervoor gewerkt te hebben; (c) terwijl blijkt dat het bedrijf alsook verzoeker veroordeeld werden tot het betalen van een bijzonder zware boete uitgerekend in de periode dat hij volgens zijn verklaringen in het noorden van Iran ondergedoken zou gezeten hebben;

II) Verzoeker maakt zijn beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van de publicatie van een artikel niet aannemelijk omdat hij de omstandigheden en context van zijn beweerde detentie niet heeft aangetoond en wat blijkt uit het volgende:

(a) er kunnen vraagtekens worden geplaatst bij het document dat het enige bewijs vormt van verzoekers gevangenschap daar hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt nu hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart dat hij dit heeft kunnen wegnemen toen hij werd vastgehouden op een geheime locatie, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat dit was toen hij in de Evin-gevangenis zat;

(b) verzoeker kan geen enkel bewijs neerleggen van de borg, met name het huis, die zijn zus gaf voor zijn vrijlating en evenmin van de transactie van zijn schoonbroer en biedt hiervoor geen rechtvaardiging;

(c) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de (on)mogelijkheid om een advocaat te hebben nu hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaart dat hij een *pro deo* advocaat weigerde, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat het hem niet werd toegestaan een *pro deo* advocaat te nemen;

III) Verzoeker heeft zijn twee jaar durende ondergedoken verblijf in Iran niet aangetoond en legt merkwaaardige verklaringen af over zijn verblijfplaatsen vóór hij Iran verliet daar hij (a) bij de DVZ verklaart dat hij de laatste drie maanden tot aan zijn vertrek in 2021 in Teheran verbleef en daarvoor twee jaar in de wijk Elahieh in Teheran maar hij dan tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud eerst zei dat hij één jaar in Elahieh, Teheran had gewoond om vervolgens aan te geven dat hij twee jaar ondergedoken in het noorden van Iran doorbracht; (b) ook over zijn verblijf in het noorden van Iran incoherente verklaringen aflegt nu hij enerzijds verklaart dat hij zijn vriend N. had ingelicht, maar anderzijds dat hij niet op de hoogte was van zijn problemen en het ook niet waarschijnlijk is dat zijn vriend zou aannemen dat verzoeker onderdook omdat hij zijn vrouw moe zou zijn; (c) hij eerst aangeeft dat hij een bewijs neerlegde ter staving van zijn verklaringen dat hij met zijn echtgenote geld had afgehaald om zijn verblijf in het noorden te financieren, om vervolgens aan te geven

dat hij zijn verblijf er financierde met zwart geld; (d) geen enkel bewijs neerlegt van zijn verblijfplaatsen in Iran hoewel dit hem gevraagd werd;

IV) Het is zeer opvallend dat zelfs als zou verzoeker zijn in Istanboel verkregen paspoort op frauduleuze manier verkregen hebben, dit werd afgeleverd op 10 maart 2021 terwijl hij naar eigen zeggen nog steeds in het noorden van Iran was ondergedoken;

V) Het doet verbazen dat hoewel verzoeker beweert dat zijn naam van het tijdschrift verwijderd werd en zijn journalistieke badge werd afgenomen, korte tijd voor zijn vertrek uit Iran en nadat hij gevangenzat, naderhand van zijn hand artikelen zijn verschenen ondanks de door hem beweerde problemen met de overheid;

VI) Het attest van Solentra kan geen causaal verband aantonen tussen zijn trauma en zijn detentie en zijn medische probleem houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

VII) Uit het loutere feit dat hij in 1388 gearresteerd werd in Iran en dat hij door de politie zou zijn geslagen, kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid nu (a) nergens uit zijn verklaringen kan blijken dat dit voor hem een reden zou zijn geweest om Iran te verlaten en (b) hij nadien nog jarenlang probleemloos in Iran reisde en zelfs naar België reisde om, zonder hier een beschermingsverzoek in te dienen, terug te keren naar Iran;

VIII) De overige neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen nu aan zijn identiteit, nationaliteit, beroepsbezigheden onder meer in de journalistieke sector, zijn medische problemen, zijn Nederlandse taalopleiding, identiteit, nationaliteit en scholing van zijn familieleden niet wordt getwijfeld.

4.3.3. Verzoeker verklaart, naast zijn andere activiteiten, ook journalist te zijn geweest in Iran. Bij de DVZ verklaart verzoeker dat hij als zelfstandig ingenieur werkte, daarnaast prof was aan de universiteit en hij ook werkte als journalist bij de krant D.P. (AD CGVS, Verklaring DVZ, 19.01.2022, punt 12; NPO I, p. 4). Verzoekers activiteiten als journalist worden door de commissaris-generaal niet betwist. De commissaris-generaal stelt immers in de beslissing wat volgt: *“Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw beroepsbezigheden (onder meer in de journalistieke sector), uw medische problemen, uw Nederlandse taalopleiding en aan de identiteit, nationaliteit en scholing van uw familieleden, zoals die blijken uit de door u neergelegde documenten, wordt niet getwijfeld.”* Aan het administratief dossier wordt overigens een overzicht gevoegd van de artikelen die op naam van verzoeker werden gepubliceerd (AD CGVS, landeninformatie, artikelen).

De commissaris-generaal weigert verzoeker de internationale beschermingsstatus toe te kennen omdat er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die hij zou gekend hebben in Iran (zie *infra*).

Het dient echter te worden benadrukt dat de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijk vluchtrelaas, de bevoegde overheid er niet van ontslaat haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de (objectieve) elementen waarover geen twijfel bestaat en een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Iran. In dit verband dient eraan te worden herinnerd dat verzoekers activiteiten als journalist niet in vraag worden gesteld. Ook zijn verklaring, dat er een artikel van hem is verschenen dat voor politieke deining heeft gezorgd (NPO, p. I, p. 12) wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Die verklaring lijkt ook steun te vinden in het door de commissaris-generaal bijgebrachte overzicht waarbij een artikel van verzoeker wordt ondergebracht onder de rubriek ‘kritiek en opinie’ (AD CGVS, landeninformatie, artikelen). Verzoeker heeft bovendien talrijke artikelen van zijn hand neergelegd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10 tijdschrift), doch deze kunnen inhoudelijk niet onderzocht worden gelet op een gebrek aan vertaling.

Bovendien dient het belang van actuele en *up-to-date* objectieve landeninformatie bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming te worden benadrukt ook al kan uit de informatie die wordt geciteerd in het verzoekschrift niet worden afgeleid dat er sprake is van systematische groepsvervolging tegen journalisten in Iran. Er ligt in de huidige stand van zaken niet voldoende actuele en specifieke informatie voor met betrekking tot de actuele situatie van journalisten in Iran en van terugkeerders in het algemeen voor waaraan verzoekers individuele omstandigheden en werkzaamheden als journalist kunnen getoetst worden, noch kan blijken uit de bestreden beslissing dat dergelijke toetsing is gebeurd door de c o m m i s s a r i s - g e n e r a a l .

Dat verzoeker op basis van de door hem gepubliceerde artikelen geen toekomstige vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Iran, kan op basis van de stukken aanwezig in het rechtsplegingsdossier niet worden onderzocht. Het ontbreekt de Raad in deze aan de nodige onderzoeksbevoegdheid waardoor het beschermingsverzoek niet op nuttige wijze kan worden geëvalueerd in het kader van een devolutief beroep.

4.3.4. Dat verzoekers verklaringen over zijn bestuursfuncties in Iran en over zijn detentie, vrijlating, de borg die zou zijn betaald geen aannemelijke verklaringen aflegt, kan zoals *infra* besproken, worden bijgetreden. De vraag stelt zich echter enerzijds of zijn verklaringen dienaangaande afdoende zijn om zijn algehele geloofwaardigheid onderuit te halen, zoals de commissaris-generaal oordeelt en anderzijds of en in welke

mate deze verschoond kunnen worden door zijn mentale toestand, zoals die gestaafd wordt aan de hand van zijn medisch dossier (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11 medisch dossier).

4.3.5.1. De commissaris-generaal oordeelt vooreerst dat verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent zijn bestuursfuncties in Iran zijn algemene geloofwaardigheid niet ten goede komen. De inhoud van de notities van de twee persoonlijke onderhouds tonen aan dat de *protection officer* een zeer groot gewicht heeft toegekend aan verzoekers eerdere bestuursfuncties en hiernaar, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nog bijkomend onderzoek werd verricht.

Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, gevraagd wat zijn laatste job was die hij heeft gedaan in Iran, verklaart verzoeker dat hij executief directeur was van zeven grote projecten van het woonbedrijf V., één van de grootste bouwbedrijven van Iran (NPO I, p. 4). Hij lichtte toe dat hij tegelijk met die job ook een bezigheid had als journalist en dat hij schreef over burgerlijke projecten (NPO I, p. 5). Gevraagd of hij nog andere beroepsbezigheden had, gaf hij aan dat hij ook les gaf en dat hij wiskunde en fysica leerde aan jongeren (NPO I, p. 5). Op de vraag of hij nog lopende projecten had als executief directeur op het moment dat hij Iran verliet, gaf verzoeker aan dat hij vanaf zijn gevangenschap niet meer naar het bedrijf ging, maar dat hij aanneemt dat hij nog wel op de loonlijst stond (NPO I, p. 5). Nadien geeft hij aan dat hij de laatste zes maanden niet meer betaald werd (NPO I, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker verder bevraagd over zijn tewerkstelling binnen V. en verzocht de *protection officer* hem meer duiding te geven omtrent zijn functie. Verzoeker verduidelikte dat hij bestuurder was van verschillende projecten bij V. (NPO II, p. 5), maar dat hij nooit andere bestuursfuncties heeft gehad (NPO II, p. 5). Nadat de *protection officer* hem ermee confronteerde dat uit informatie blijkt dat hij voor het bedrijf P.I.K. nog steeds als directeur tewerkgesteld is (NPO II, p. 15) en hij gevraagd werd waarom hij dit niet vermeld heeft toen hij gevraagd werd naar zijn bestuursfuncties, gaf verzoeker aan dat het bedrijf nooit gewerkt heeft (NPO II, p. 15). In de beslissing wordt toegelicht dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier naar voren komt dat verzoeker deel uitmaakt van vier bedrijven in Iran (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1). Voorts blijkt dat naar aanleiding van een klacht ingediend door N.N. het bedrijf P.C.E.K. (P.I.K.), verzoeker zelf en nog een zekere M.A.M. gezamenlijk veroordeeld werden tot een geldboete van 61.112.526.104 rial (1.331.793,92 euro) en dat naar aanleiding hiervan vastgoed in beslag genomen werd en vanaf 19/09/1399 (9 december 2020) openbaar verkocht werd (*ibid.*). Verzoeker werd hieromtrent echter niet bevraagd door de *protection officer*. Uit de twee verhoorverslagen blijkt immers niet dat verzoeker de kans werd geboden hieromtrent inlichtingen te geven. Middels zijn aanvullende nota tracht verzoeker aan te tonen dat hij niets met die zaak te maken had omdat hij een mandaat had gegeven aan zijn raadsman. Daargelaten de vaststelling dat het in deze de Raad aan de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbreekt, kan in huidige stand van zaken niet worden aangenomen dat, laat staan in welke mate, verzoekers verklaringen omtrent zijn andere (bestuurs)functies een smet werpen op de geloofwaardigheid inzake zijn werkzaamheden als journalist. Immers, hoewel het erkend moet worden dat er onduidelijkheden zijn geslopen in de verklaringen van verzoeker omtrent zijn bestuursfuncties, dient te worden geoordeeld dat op basis daarvan niet kan worden geconcludeerd hij geen problemen zou hebben gekend of zal kennen in Iran omwille van de publicatie van zijn artikel(s).

4.3.4.2. Vervolgens licht de commissaris-generaal toe dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn detentie (NPO I, p. 9) en omtrent het enige document dat hij ter staving daarvan neerlegt (NPO I, p. 8). Verzoeker verklaart tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud inderdaad dat hij twee maanden werd vastgehouden op een geheime locatie, namelijk een woning van het ettelaat, hij om de twee dagen ondervraagd werd en dat hij het document uit zijn dossier heeft genomen toen de verhoorder tijdens een van zijn ondervragingen even wegging (NPO I, p. 9 en 14). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelt de *protection officer* hem opnieuw dezelfde vraag, namelijk hoe hij dit document bemachtigd heeft en antwoordt verzoeker plots dat hij dit document kon stelen uit zijn dossier toen hij in de Evin gevangenis zat, ze hem wilden vrijlaten en zijn bewaker voor een heel korte periode naar ergens anders was gegaan (NPO II, p. 11). De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat het desbetreffende document het enige document is dat verzoeker neerlegt om zijn detentie te staven. Datzelfde document bevat overigens geen enkele informatie omtrent de reden van detentie en evenmin van de plaats ervan. Het betreft louter een "registratieblad voor persoonlijke bezittingen van de verdachte" waarin een opsomming gemaakt wordt van diens persoonlijke goederen. Dat verzoeker aldus werkelijk gevangen zou zijn genomen omwille van de publicatie van een artikel, vindt hierin inderdaad geen steun.

De commissaris-generaal acht het voorts uitermate merkwaardig dat verzoeker niet in staat is om enig bewijs neer te leggen van de borg die zou zijn betaald om zijn vrijlating te bekomen. Verzoeker verklaart dat zijn schoonbroer een miljard betaald heeft als borg, dat ze hiervan geen bewijs geven en dat je als persoon naar *mellat* bank moet gaan en het bedrag moet overschrijven, maar dat er geen bewijs van wordt gegeven (NPO II, p. 17). Ook tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud legt verzoeker uit dat er een bank in de justitie is en dat het bedrag betaald wordt door een overschrijvingsformulier (NPO I, p. 16). De *protection officer* stelt verzoeker tegen het einde van het tweede persoonlijk onderhoud nog de vraag of zijn vrouw de bank zou contacteren om een overzicht te kunnen geven dat een bewijs vormt van het bedrag dat afgehaald werd om de borg te betalen (NPO II, p. 17), waarop verzoeker aangeeft zijn best te zullen doen. Verzoeker legt na afloop van het tweede persoonlijk onderhoud nog bijkomende documenten neer, maar geen bewijs in

verband met de betaling van de borgsom (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12 'nagestuurde documenten').

Dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij gearresteerd werd, dat hij werd vrijgelaten na de betaling van een borgsom en dat hij niet in staat was duidelijkheid te bieden over het feit of hij nu al dan niet kon worden bijgestaan door een advocaat (NPO I, p. 13-14; NPO II, p. 13), sluit echter niet uit dat hij in Iran geen problemen zou hebben gekend of zal kennen omwille van zijn activiteiten als journalist.

4.3.4.3. Voorts stelt zich de vraag in welke mate de inconsistenties in zijn relaas, die zoals reeds gesteld niet doorslaggevend zijn om zijn journalistieke activiteiten in twijfel te trekken, beïnvloed zouden kunnen zijn door zijn medische situatie. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker talrijke medische documenten heeft voorgelegd. Uit nazicht blijkt dat op 6 februari 2023 geattesteerd wordt dat verzoeker werd aangemeld op 29 januari 2021 door L.D., eerstelijnspsycholoog van OCMV + Sociaal Huis, dat psychologische begeleiding plaatsvindt op 2-wekelijkse basis en dat traumatherapie aangewezen is en noodzakelijk geacht wordt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11 medisch dossier, PAIKA, psychiatrische afdeling universitair ziekenhuis Brussel). De overige medische stukken tonen ook nog aan dat verzoeker lijdt aan andere aandoeningen, namelijk hypertensie, hypercholesterolemie en aan een acute nierinsufficiëntie. De medische en psychologische problemen op zich worden niet betwist door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal is weliswaar van oordeel dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij in staat was om de aan hem gestelde vragen te beantwoorden, maar verwijt verzoeker anderzijds niet consistent te zijn geweest over bepaalde aspecten die ertoe geleid hebben dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden. Uit het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker zijn medisch dossier heeft neergelegd en hij hierbij heeft vermeld dat er zich een attest van Solentra in bevindt (NPO I, p. 8), doch hieromtrent werd hij niet verder bevraagd. Op het einde van het persoonlijk onderhoud benadrukt zijn raadsman verzoekers zijn gezondheidsproblemen (NPO I, p. 17). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker niet bevraagd over zijn psychologische of medische situatie en kwam dit pas ter sprake op het einde van het verhoor, toen hij zelf aangaf getraumatiseerd te zijn en hierbij opnieuw verwees naar zijn attest van Solentra (NPO II, p. 18-19). De medisch-psychologische stukken die heden voorliggen sluiten niet uit dat verzoekers trauma een invloed kan hebben gehad op het gehoor, op de volledigheid van het inhoudelijk onderzoek naar de nood aan internationale bescherming en meer specifiek op de onduidelijke verklaringen die verzoeker heeft afgelegd omtrent zijn bestuursfunctie en detentie (zie *supra*). Het ontbreekt de Raad in deze echter aan de nodige onderzoeksbevoegdheid.

4.4. Aangezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert en gelet op de grenzen van ondervraging ter terechtzitting, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO